

РЕШЕНИЕ

№ 108

гр. Велико Търново , 20.09.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, ПЪРВИ НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ** в публично заседание на тринадесети септември, през две хиляди
двадесет и първа година в следния състав:

Председател: КОРНЕЛИЯ КОЛЕВА
Членове: КРАСЕН ГЕОРГИЕВ
ЕМАНУИЛ ЕРЕМИЕВ

при участието на секретаря ГАЛЯ Г. СТАНЧЕВА
в присъствието на прокурора Катерина Йорданова Лещакова (АП-Велико
Търново)
като разгледа докладваното от КРАСЕН ГЕОРГИЕВ Наказателно дело за
възобновяване № 20214000600242 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по Глава тридесет и трета от НПК. Образувано е
по искане на осъдения Д. Р. Г. за възобновяване на ВНОХД № 486/2020год.
по описа на Окръжен съд-гр.Велико Търново /НОХД № 61/2020год. по описа
на Районен съд-гр.Павликени/.

От съдържанието на искането е видно, че с него е заявено основание
за възобновяване на делото по чл.422 ал.1 т.5 от НПК, във връзка с
допуснати съществени нарушения по чл.348 ал.1 т.1-3 от НПК.

Излагат се съображения, че още на досъдебното производство е
допуснато съществено нарушение на процесуалните правила довело до
нарушаване правото на защита на обвиняемия изразяващо се в това, че в
постановлението за привличане на обвиняем и в обвинителния акт не е

посочена конкретна дата, на която е извършено деянието, а е посочено, че същото е извършено на неопределена дата през м.юли 2018год.

Излага се, че горепосоченото процесуално нарушение допуснато на досъдебното производство не е било отстранено и в съдебната фаза и е налице неконкретизиране на времето на извършване на престъплението- на коя дата са извършени престъпленията, за които Д. Р. Г. е обвинен и осъден.

Излагат се съображения, че от показанията на разпитаните по делото свидетели не става ясно кога точно са извършени престъпленията описани в обвинителния акт.

Твърди се, че във въззивната инстанция е допуснато и друго съществено нарушение на процесуалните правила, а именно, че в протокол № 26 от съдебно заседание, проведено на 21.01.2021год. е отбелязано с цифри, че същият е от 22.01.2021год., поради което не става ясно коя е действителната дата, а законът изисква в протокола да бъдат отбелязани и двата реквизита- цифром и словом и същите не бива да се разминават, тъй като това води до неяснота.

Излагат се съображения, че наложеното наказание е явно несправедливо, тъй като е определено по-скоро към средата на предвиденото в НК, въпреки, че съдът е отчел смекчаващите отговорността обстоятелства- чистото съдебно минало на осъдения към момента на извършване на деянието, младата му възраст и частични самопризнания.

Иска се Великотърновския апелативен съд да възобнови наказателното дело.

В съдебно заседание осъденият Д. Р. Г. и служебния му защитник адв.Емилия Енчева от АК-Велико Търново поддържат подаденото искане за възобновяване на делото и молят да бъде уважено по изложените в него съображения.

Прокурорът от Великотърновската апелативна прокуратура изразява мотивирано становище за неоснователност на искането за възобновяване на делото и предлага Великотърновския апелативен съд да го остави без уважение.

В последната си дума осъденият Д. Р. Г. моли за справедливост.

Великотърновският апелативен съд, като извърши проверка за наличие на заявеното с искането основание за възобновяване на делото в пределите визирани в чл.347 от НПК, намери за установено следното:

Искането за възобновяване е допустимо. Предмет на искането е акт от кръга на визираните в чл. 419 от НПК, непроверен по касационен ред по жалба на страната, в чийто интерес се предлага отмяната. Направено е от процесуално легитимирано лице по чл.420 ал.2 от НПК, като от съдържанието на искането е видно, че с него е заявено основание за възобновяване по чл.422 ал.1 т.5 НПК, във връзка с допуснати съществени нарушения по чл.348 ал.1 т.1-3 от НПК. Искането за възобновяване е подадено в законоустановения шестмесечен срок по чл. 421 ал. 3 от НПК.

Разгледано по съществото, искането за възобновяване на делото е неоснователно, като съображенията за това са следните:

С присъда № 260002 от 26.10.2020год., постановена по НОХД № 61/2020год. по описа на Районен съд-гр.Павликени, подсъдимият Д. Р. Г. е признат за виновен в това, че на неустановена дата през м.юли 2018год. в гр.***** , общ.Павликени, като непълнолетен, но с възможност да разбира свойството и значението на извършеното и да ръководи постъпките си, извършил действия с цел да възбуди и удовлетвори свое полово желание без съвкупление, по отношение на лице, навършило четиринадесет годишна възраст- Р. Д. Х. от с.гр., като осъществил с нея орално сношение, чрез употреба на сила, изразяваща се в нанасяне на удари с юмрук в областта на лицето и заплашване с побой, поради което и на основание чл.150 ал.1 пр.1 вр. с чл.63 ал.1 т.3 от НК вр. с чл.36 и чл.54 от НК му е определено наказание лишаване от свобода за срок от една година и шест месеца, което да изтърпи при първоначален общ режим.

Със същата присъда подсъдимият Д. Р. Г. е признат за виновен и в това, че по същото време и място, като непълнолетен, но с възможност да разбира свойството и значението на извършеното и да ръководи постъпките си, нощем влязъл в чуждо жилище, находящо се в гр.***** , ул. ***** , обитавано от Р. Д. Х., като употребил за това сила- счупил прозорец на

входната врата, поради което и на основание чл.170 ал.2 вр. с ал.1 вр. с чл.63 ал.1 т.4 от НК вр. с чл.36 от НК и чл.54 от НК му е определено наказание лишаване от свобода за срок от една година, което да изтърпи при първоначален общ режим.

На основание чл.23 ал.1 от НК е определено и наложено едно общо наказание- най-тежкото измежду така определените наказание, а именно една година и шест месеца лишаване от свобода, което да се изтърпи при първоначален общ режим.

Подсъдимият е осъден да заплати направените по делото разноси в досъдебната и съдебната фаза в първата инстанция.

Първоинстанционната присъда е обжалвана с въззивна жалба от подсъдимия Д. Р. Г., чрез защитника му и с решение № 18 от 19.02.2021год. постановено по ВНОХД № 486/2020год. по описа на Окръжен съд-гр.Велико Търново е потвърдена присъда № 260002 от 26.10.2020год., постановена по НОХД № 61/2020год. по описа на Районен съд-гр.Павликени.

Решението на въззивния съд не е подлежало на касационна проверка по жалба или протест и на основание чл.412 ал.1 т.1 от НПК е влязло в сила от момента на постановяването му. На същата дата е влязла в сила и присъдата на първоинстанционния съд.

Оплакването на осъдения и на защитника му за допуснато съществено нарушение по чл.348 ал.1 т.1 от НК е подкрепено с оскъдни доводи, съгласно които от показанията на разпитаните по делото свидетели не става ясно кога точно са извършени престъпленията описани в обвинителния акт. Тези доводи разкриват несъгласие на осъдения и на защитника му с фактическите положения приети за установени от първата и въззивната инстанция, относно времето на извършване на престъпленията и по същество представляват доводи за необоснованост на първоинстанционната присъда и въззивното решение. Необосноваността не е сред предвидените касационни основания по чл.348 ал.1 т.1-3 от НПК, респ. сред съществените нарушения по чл.348 ал.1 т.1-3 от НПК, допускането на които съставлява основание за възобновяване на делото по чл.422 ал.1 т.5 от НПК. Ето защо тези доводи следва да бъдат разгледани във връзка с оплакването за допуснато

съществено нарушение на процесуалните правила по чл.348 ал.1 т.2 от НПК, с оглед на това дали изводите на първата и въззивната инстанция за приетите от тях за установени фактически положения, са формирани при спазване на процесуалните правила относно изграждането на вътрешното убеждение на съда.

Освен това, първо следва да се разгледа оплакването за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, тъй като въпросът относно правилното приложение на закона може да бъде решен само, ако делото е разгледано и фактическите положения са установени в съответствие с процесуалните правила и не са налице съществени нарушения на последните, които да съставляват основание за отмяна на съдебния акт и връщане на делото за ново разглеждане.

Оплакването за допуснато съществено нарушение по чл.348 ал.1 т.2 от НПК е лишено от основание. Липсват допуснати от първоинстанционния съд съществени нарушения на процесуалните правила, които да са останали незабелязани от въззивния съд и последният не е допуснал съществени нарушения на процесуалните правила в рамките на въззивното производство. В съответствие с правилата на чл.13 и чл.107 ал.2 и ал.3 от НПК първоинстанционният съд е допуснал и събрал всички доказателства необходими за разкриването на обективната истина и изясняване на обстоятелствата по делото, влизащи в предмета на доказване по чл.102 от НПК. Видно от мотивите на първоинстанционната присъдата и на въззивното решение, вътрешното убеждение на първоинстанционния и въззивния съд, относно приетите за установени фактически положения и приложимия закон, е формирано при стриктно спазване на правилата на чл.14 ал.1 и чл.107 ал.5 от НПК, въз основа на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото, съобразно изискванията на закона. Мотивите на присъдата на първоинстанционния съд са изготвени в съответствие с изискванията на чл.305 ал.3 от НПК, като съдът е посочил какво приема за установено, въз основа на кои доказателствени материали, какви са правните му съображения за взетото решение, обсъдил е наличните противоречия в доказателствените материали и е изложил убедителни съображения защо приема и кредитира някой от тях, а други отхвърля. Въззивният съд, в пределите на въззивната проверка по чл.314 от НПК, проверил изцяло

правилността на първоинстанционната присъда, като извършил собствена задълбочена проверка и анализ на всички доказателствени материали. Във въззивното решение са обсъдени всички доводи изложени в подкрепа на оплакванията във въззивната жалба, като въззивният съд аргументирано, позовавайки се на доказателствата по делото и закона, е изложил съображенията си защо ги е приел за неоснователни и защо е приел фактическите и правни изводи на първата инстанция за правилни. Изложените мотиви в решението на въззивната инстанция напълно удовлетворяват изискванията на чл.339 ал.2 от НПК. Присъдата на първоинстанционния съд и решението на въззивния съд не почиват на предположения и не е нарушен чл.303 от НПК.

Лишени от основание са доводите на осъдения и защитника му, че първоинстанционният и въззивният съд са допуснали съществено нарушение на процесуалните правила, състоящо се в това, че не са отстранили претендираното съществено нарушение на процесуалните правила допуснато в досъдебното производство, изразяващо се в това, че в постановлението за привличане на обвиняем и в обвинителния акт не е посочена конкретна дата, на която е извършено деянието, а е посочено, че същото е извършено на неопределена дата през м.юли 2018год., като не са предприели необходимите действия за връщане на делото на прокурора за отстраняване на това нарушение. Вярно е, че времето на извършване на престъплението е съществен елемент на повдигнатото обвинение и евентуалното непосочване на времето на извършване на престъплението е съществено нарушение на процесуалните правила, тъй като нарушава правото на защита на обвиняемия, поради невъзможността да разбере повдигнатото му обвинение и да организира защитата си. В случая обаче такъв процесуален порок не е налице, тъй като в постановлението за привличане на обвиняем и в обвинителния акт е посочено времето на извършване на двете престъпления, а именно, че са извършени на неустановена дата през месец юли 2018год. По същия начин времето на извършване на престъпленията е посочено и в присъдата на първоинстанционния съд, която е потвърдена с въззивното решение. Съгласно закона, съдебната практика и правната доктрина, няма изискване времето на извършване на престъплението да е конкретизирано като дата, час и минути, а съдебната практика допуска възможността конкретизацията на

времето на извършване на престъплението в обвинителния акт и в присъдата да обхваща по-продължителен период от време, включително и месец, ако от събраните по делото доказателства не е възможно да се установи точната дата на извършване на престъплението, какъвто е настоящият случай. Цитираното в подкрепа на искането за възобновяване Решение № 332/19.10.2015год. по н.д. № 826/2015год. на ВКС, II н.о. не е в смисъла, който му се придава от защитника на осъдения, тъй като е във връзка с казус, при който първоинстанционният съд е осъдил подсъдимия по непредявено обвинение, приемайки, че престъплението е извършено през период от време, за който не е било повдигнато обвинение.

Лишени от основание са и доводите на осъдения и на защитника му, че във въззивната инстанция е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, изразяващо се в това, че в протокол № 26 от съдебно заседание, проведено на 21.01.2021год. е отбелязано с цифри, че същият е от 22.01.2021год., поради което не ставало ясно коя е действителната дата, а законът изисква в протокола да бъдат отбелязани и двата реквизита- цифром и словом и същите не бива да се разминават, тъй като това води до неяснота. Съгласно разпоредбите на чл.311 ал.1 и чл.129 ал.1 от НПК, датата на извършване на съответните съдебни следствени действия е задължителен реквизит на протокола за съдебно заседание, но в закона не предвидено изискване датата на провеждане на съдебното заседание да е посочена цифром и словом в съставения протокол за това съдебно заседание. В настоящия случай в съдържанието на протокола за съдебно заседание по ВНОХД № 486/2020 год. по описа на Великотърновския окръжен съд действително е налице противоречие между посочената в протокола с цифри дата- 22.01.2021год. и посоченото с думи, че съдебното заседание е проведено на двадесет и първи януари, през две хиляди двадесет и първа година, но това противоречие очевидно се дължи на техническа грешка и не води до неяснота относно това на коя дата е било проведено въпросното съдебно заседание във въззивната инстанция. От материалите по делото се установява по несъмнен начин, че заседанието е било проведено на 21.01.2021год., както е посочено с думи във въпросния протокол, за която дата е било насрочено с определение на въззивния съд и за която дата са били призовани страните по делото. Същата дата на провеждане на съдебното заседание във въззивната инстанция

е посочена и в решението на въззивния съд.

Въз основа на изложеното до тук може да се обобщи, че настоящият състав на Великотърновския апелативен съд не намери да са били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да разкриват наличие на основание за възобновяване по чл.422 ал.1 т.5 вр. с чл.348 ал.1 т.2 от НПК. В случая не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила от категорията на абсолютните по чл.348 ал.3 т.2-4 от НПК, както и такива по чл.348 ал.3 т.1 от НПК, които да съставляват основание за възобновяване на делото и връщането му за ново разглеждане.

Лишено от основание е и оплакването на осъдения и защитника му за допуснато съществено нарушение на закона и наличие на основание за възобновяване на делото по чл.422 ал.1 т.5 вр. с чл.348 ал.1 т.1 от НПК. При приетите за установени фактически положения, първоинстанционният и въззивният съд правилно са квалифицирали извършените от Д. Р. Г. деяния, като престъпление по чл.150 ал.1 пр.1 вр. с чл.63 ал.1 т.3 от НК и престъпление по чл.170 ал.2 вр. с ал.1 вр. с чл.63 ал.1 т.4 от НК. Липсва основание за оправдаване на осъдения или за обмислянето на различна правна квалификация, за което и да е от тези две деяния.

Лишено от основание е и оплакването на осъдения и защитника му за допуснато съществено нарушение по чл.348 ал.1 т.3 от НПК. Първоинстанционният и въззивният съд правилно са отчели обстоятелствата от значение за индивидуализацията на наказанията на осъдения за извършените престъпления, с изключение на това, че неправилно са отчели като смекчаващо отговорността обстоятелство младата възраст на осъдения. Обстоятелството, че осъденият е извършил престъпленията като непълнолетен, е отчетено във връзка с редукцията на наказанията по чл.63 от НК и съгласно разпоредбата на чл.56 от НК младата възраст на осъдения не е следвало да се отчита допълнително като смекчаващо отговорността обстоятелство, като се има предвид и това, че е извършил престъпленията само четири месеца преди да навърши 18-годишна възраст. Размерът на наложените наказания за всяко от престъпленията е правилно индивидуализиран, като правилно е отказано и приложението на чл.66 от НК, предвид конкретната степен на обществена опасност на извършените деяния

и данните за личността на осъдения, които изключват възможността целите на наказанието по чл.36 от НК и най-вече поправянето и превъзпитанието му да могат да бъдат постигнати чрез приложение на института на условното осъждане, въпреки наличието на формалните предпоставки за приложението му. Наложените наказания не са явно несправедливи и настоящият състав не намира основание за проява на по-голяма снизходителност към осъдения.

Предвид липсата на основание за възобновяване на делото, искането на осъдения следва да се остави без уважение.

Водим от горното, Великотърновският апелативен съд

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на осъдения Д. Р. Г. за възобновяване на ВНОХД № 486/2020год. по описа на Окръжен съд-гр.Велико Търново /НОХД № 61/2020год. по описа на Районен съд-гр.Павликени/.

Решението не подлежи на обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____